

[Stats- og udenrigsministeren.]

at fremsætte et sådant forslag, lade sig skælde ud, fordi det er så og så urimeligt, og derefter forhandle med tinget for at nå til overensstemmelse. Regeringen vil forhandle med partierne her, og regeringens bestræbelse vil være at nå til en ordning, som alle partier kan samle sig om. Det må vi forhandle os til. Kan spørgsmålet ikke forhandles færdigt nu, kan det forhandles færdigt senere, og kan vi ikke gøre forslaget færdigt i år, kan vi måske gøre det færdigt til næste år, eller når man nu en gang kan overse de forskellige spørgsmål. Det må vi bøje os for, det er i sin orden. Men jeg kan gentage min tak til ordførerne, fordi de har ført en, synes jeg, langt behageligere tone ind i denne diskussion end den, der desværre visse steder i pressen har gjort sig gældende.

Henry Christensen: Jeg ville være et skarn, om jeg ikke erkendte, at den højtærede statsminister lagde en meget velvillig forhandlingstone for dagen i de bemærkninger, som den højtærede statsminister nys gjorde.

Jeg vil gerne sige, at når jeg allerede i forbindelse med første behandling af lønningforslagene gav udtryk for, hvad der var mit partis synspunkter i det spørgsmål, som den højtærede finansminister havde rejst, så var det udtryk for, at jeg ønskede at være så fair over for regeringen som muligt ved så tidligt som muligt at give udtryk for, hvilke synspunkter der gjorde sig gældende inden for venstre. Det havde naturligvis været muligt for den høje regering eller regeringspartierne at føre en drøftelse i udvalget, hvis man havde villet. Det var i og for sig ud fra en forventning om, at man ville have en sådan forhandling, at jeg allerede dengang gjorde disse bemærkninger på venstres vegne. Man kunne have fået en forhåndsdrøftelse, hvis man havde ønsket det. Sådan forstod jeg den højtærede finansministers oplæg, men det ønskede man øjensynlig ikke; derfor tror jeg, man har ret til at sige, at regeringen selv har bragt sagen i en sådan stilling, at man allerede af tidsmæssige grunde er afskåret fra at give spørgsmålene her en rimelig behandling.

Jeg vil gentage det tilsagn, jeg har givet, og som også det ærede medlem hr.

Ole Bjørn Kraft har givet på det konservative folkepartis vegne, at for så vidt angår det specielle problem med hensyn til en minister, der ikke er medlem af det høje ting, betragter vi det som gør ligt at behandle dette spørgsmål isoleret på nuværende tidspunkt, og jeg tilsiger vor medvirken hertil.

Den højtærede statsminister gjorde til sidst nogle bemærkninger bl. a. i tilslutning til, hvad jeg havde sagt om spørgsmålet om at være minister og folketingsmedlem på én gang. Jeg gjorde først og fremmest mine bemærkninger for at fremhæve det synspunkt, at sådan som forholdene parlamentarisk må være i Danmark, må det være rigtigt at betragte det vederlag, der gives en minister som medlem af folketinget, som en del af den samlede indtægt, den pågældende minister har som minister, og det må være rigtigt, at en minister ikke bør deltage — og vel heller aldrig nogen sinde har deltaget — i det almindelige folketingsarbejde.

Jeg forstår i og for sig godt den højtærede statsministers følelser ved eventuelt at blive bragt i den situation, at han ikke mere samtidig kunne være medlem af det høje ting. Jeg forstår godt, at sådanne følelser kan gøre sig gældende hos gamle parlamentarikere. Men det væsentlige er naturligvis at understrege, at det faktisk er således her i landet, med det forhold, vi har mellem folkerepresentation og regering, at ministrene, selv om de formelt er medlemmer af det høje ting, dog må stå til ansvar for dette, og at det i realiteten er således, at den høje regerings medlemmer står over for det høje ting i det daglige arbejde. Det er efter min opfattelse i strid med det grundlag, vor forfatning bygger på med fordelingen af den lovgivende magt og den udøvende magt, når man kæder stillingerne sammen. Jeg erkender, at sådan har man alle dage gjort, og at der i og for sig ikke er sket nogen ulykker ved det. Det er også nok muligt, at den højtærede statsminister har ret i sin formodning om, at det krævede en grundlovsændring, hvis man skulle nå et helt andet resultat på det område, men jeg sagde også udtrykkeligt, at tidspunktet ikke var inde til at gennemføre en ændring af denne del af vor parlamentariske styreform. Jeg har blot villet fremsætte nogle syns-